

Sygn. akt II UK 281/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. S.-A.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.  
o prawo do renty,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 października 2013 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację J. S.-A. od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 15 maja 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawę orzeczenia stanowiła opinia lekarzy biegłych sądowych kardiologa i psychiatry, stwierdzająca, że ubezpieczony może pracować zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Ocena tego dowodu dokonana została z uwzględnieniem otrzymywania przez ubezpieczonego renty z niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej. Sąd uznał, że nie jest związany orzeczeniem o stopniu inwalidztwa określonym przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową, zważywszy że orzeczenia w sprawie inwalidztwa wydane w innym państwie członkowskim unii nie wiążą Polski (art. 46 ust. 3 rozporządzenia

Parlamentu Europejskiego i Rady (EW) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów ubezpieczenia w związku z załącznikiem VII do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004, w którym zgodność między ustawodawstwami państw członkowskich w sprawie warunków odnoszących się do stopnia inwalidztwa zostały potwierdzone jedynie przez Francję, Włochy i Belgię w zakresie wskazanym w załączniku).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przez ich niezastosowanie i przyjęcie fałszywej tezy, że samo istnienie schorzeń, kalectwa lub niepełnosprawności nie jest równoznaczne z niezdolnością do pracy określoną dla celów rentowych; naruszenie przepisów Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin zamieszkujących w obrębie Wspólnoty i Rozporządzenia Rady (EWG) nr 547 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania Rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 przez pominięcie niemieckiej dokumentacji medycznej na podstawie której niemiecka instytucja ubezpieczeniowa przyznała mu świadczenie rentowe, oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 385 § 1 k.p.c. przez jego zastosowanie i oddalenie apelacji, mimo naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 227 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę mocy i wiarygodności zebranych w sprawie dowodów, w szczególności wydanie zaskarżonego orzeczenia jedynie w oparciu o opinie biegłych lekarzy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. przez wskazanie, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych „mimo iż nie jest związany zagranicznymi decyzjami dotyczącymi oceny niezdolności do pracy może odrzucić

dostarczoną przez zainteresowanego dokumentację medyczną pochodzącą z innego kraju (EWG), w którym aktualnie zamieszkuje a w konsekwencji pominąć ją w procesie dokonywania oceny jego niezdolności do pracy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został postawiony ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący powinien opierać się na wywodzie zbliżonym do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Konieczne jest przede wszystkim sformułowanie istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, w powiązaniu i na tle konkretnych przepisów prawnych. Sformułowane zagadnienie nie spełnia tych warunków.

Uzasadnieniem przesłanek branych pod uwagę przez Sąd Najwyższy w ramach przedsądu nie mogą być argumenty podnoszone na uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej, należy zatem stwierdzić, że skarżący nie uzasadnił przesłanek, które wskazał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest zagadnieniem prawnym, lecz należy do ustaleń faktycznych i oceny dowodów nieuwzględnienie w procesie ustalania warunków prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dokumentacji medycznej zgromadzonej przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową, która była podstawą przyznania mu renty na podstawie prawa obowiązującego tę instytucję. Ten argument pozostaje w sferze niedopuszczalnego przed Sądem Najwyższym kwestionowania ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.), którymi Sąd ten jest związany (art. 398<sup>13</sup> § 2

k.p.c.) i do którego nie może odwoływać się również wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty na przesłance przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw